

תומר רוזמן

בערה

אני עולה באש.
 שערי נשרף.
 אני מכרח להרויח עשרת אלפים שקל לחדש.
 אני מתפלה במהירות עצומה.
 מהר יותר מששערת.
 אני יוצא אל המרפסת
 מנסה לקרא לעזרה,
 מלותי הופכות לאפר
 מתפזרות ברוח.

אני רוכן לעבר המרפסת של השכנה.
 גשם גצים נושר משערי
 ומצית את עציצייה, האש משחירה את
 הפסלים שיצרה במו ידיה, בסטודיו
 שלה שבקומת הקרקע. אה, נכון
 נסעה לטיול קיץ באיסלנד.

כבר לא נאנח בצער או מפהק במבוכה, אני נושף
 מלמעלה להבה חורכת. השכנים נמלטים בבהלה אל
 הרחוב המפחם, נושאים את חפצייהם, אני
 מתכונן לעוד נשיפה אך קומתם הנמוכה נוגעת
 ללבי, והם שבים לדירותיהם המעשנות.
 שום נזק רציני לא נגרם,
 רק העור מתקלף ונושר.
 אני נרגע.

מחִשְׁבָּה גוֹעֵת בְּרֵאשִׁי.
אֲנִי לֹא מִכְרַח לְהַרְוִיחַ עֲשֵׂרֶת אֲלָפִים שָׁקֶל לְחֹדֶשׁ.

כַּפּוֹת רַגְלֵי שְׁקוּעוֹת בְּתוֹךְ שְׁלוּלִית
גוּמֵי מֶתֶד, נְעֻלִים שְׁנַתֵּן לִי אָבִי בְּמִתְנָה
כִּי לְחֻצוֹ בְּקֶרְסֵלְיוֹ. רְבוּעַ אֹר נְעֻלָּם
מִיֶּשֶׁהוּ כְּבֵה אֶת הָאוֹר בְּדִירַת יְקָרָה
מִשְׁקִיפָה אֶל הַיָּם. חוֹטֵי הַלֵּהט שֶׁל נוֹרוֹת הַבַּיִת הַזֶּה,
מִצְטַנְנִים כְּמוֹנֵי, כְּעוֹד הַחֶם הַדוֹעֵךְ נִפְלֹט
מִבּוֹעוֹת הַזְּכוּכִית. הַיָּם מְכֵה גְלִים. שְׁלוּלִית נְעֻלֵי
נִקְרָשָׁה. אֲנִי נְטוּעַ כְּמוֹ גֶדֶם שְׂרוּף שֶׁל עֵץ, מִצִּית
סִיגְרִיָּה, נוֹשֵׁף לְכַבוֹת אֶת הַגְּפָרוֹר, אֶפְלוֹ הַלְּהֵבָה
אֲדִישָׁה. אֲנִי מְנִיחַ לַגְּפָרוֹר הַמִּתְכַּלֶּה לְשַׂרְף אֶת
אֲצָבְעוֹתַי.